

διάρθωσις τὸ ἀτμόπλοιον ἔκινθη πάλιν καὶ ἐφθασσε τέλος πάντων εἰς Ἀλβάνην! . . . Οὐχ ἡττον ἡ ἐπιμονὴ τοῦ λαοῦ καὶ πρὸ πάντων τῶν ἐπιστημόνων δὲν ἔπαισε μὴ δυνάμενοι δὲ ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον μου ἔπλευσεν ἐκ Νεού Βοράκου εἰς Ἀλβάνην, διετείνοντο ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ. Μεταξὺ δὲ ὅλων τῶν ἄλλων ἀντιλογιῶν ἐτέθη καὶ τὸ ἔξης ζήτημα: Εἰς τί ἄρα γε θὰ ὠφελήσῃ τοιούτον πλοῖον; . . .»

Φρικιὰ τις ἀναλογιζόμενος ὁπόσους κινδύνους διέτρεξε τὸ πείραμα τοῦτο τοῦ Φούλτωνος, καὶ μάλιστα ὅτι ἀν δὲν παρεχωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀντιπραττόντων ἡ ἡμίώρος προθεσμία, οὐθελεν ίσως διὰ παντὸς παραδοθῆ εἰς λάθην ἡ ἐφεύρεσις.

Τὸ δὲ περιεργότερον εἶναι ὅτι πολλοὶ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἔκεινης, παραδεχόμενοι ἀφ' ἑνὸς ὥς πιθανῆρ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἐν τοῖς ποραμοῖς πλοῦν, ἐνῷ ἥδη ἐκατοντάδες ἀτμοπλοίων διέπλεον αὐτοὺς κατὰ παντοίας διευθύνσεις, διεκήρυξτον ἀφ' ἑτέρου ὅτι οὐδέποτε ἀτμόπλοιον θὰ δυνηθῇ νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ωκεανὸν! Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐγράφησαν πολλαὶ νοστιμώταται ἐκθέσεις, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σαβαννάχ πλοῖον τριακοσίων ὅγδοοίκοντα τόνων κινούμενον διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἀνεχώρησε τῇ 26 Μαΐου 1819 ἐκ Σαβαννάχ κατευθυνόμενον εἰς Λιθερπούλην. Μετὰ δὲ εἰκοσιπεντακήμερον πλοῦν, διαρκοῦντος τοῦ ὅποιου ἡ μηχανὴ εἰργάσθη μόνον ἐπὶ 18 ἡμέρας, ἔφθασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας. Τότε δὲ πλοίαρχος βλέπων ὅτι εἰχεν ἀρκετὴν καὶ σιμον ὅλην, διέταξε νὰ συστείλωσι τὰ ίστιά καὶ νὰ αὔξησται τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ. Φαντάσθητε δηοίσαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τὸ θέαμψε εἰς τὴν Ἀγγλίαν! 'Ο ναύαρχος ἀγγλικῆς μοίρας ἡγγυροβολημένης ἔχωθεν τῆς Λιθερπούλης, βιέπων κατευθυνόμενον πρὸς αὐτοὺς πλοῖον μὴ ἔχον ίστιά καὶ ἐκπέμπον νέφη καπνοῦ ἐκ τῶν σπλάγχνων του, ἐνόμισεν ὅτι ἐκάιετο καὶ ἐπεμψεν εἰς βοήθειάν του δύο πλοιάρχους, ἀναγνωρίσας ὅμως κατόπιν τὴν ἀπάτην του ἐπλησίασεν ἐγγύτερον, διὰ νὰ παρατηρήσῃ προσεκτικώτερον τὸ θαυμα. Τὸ ἀτμόπλοιον εἰσερχόμενον εἰς τὸν λιμένα τῆς Αιθερπούλης ὑπεδέξαντο οἱ κάτοικοι μετ' ἐνθουσιωδῶν ἀνευφημῖσην, δὲ πλοίαρχος αὐτοῦ ἔλαβε πολλὰς περιποιήσεις παρ' ὅλων τῶν σωματείων τῆς πόλεως.

— Οἱ δὲ ἐπιστήμονες τέ εἶπον τότε; ίσως ἐρωτᾶτε.

Οἱ, τι συνήθως λέγουσιν. Δὲν ἐταράχθησαν παν-

τάπασιν ἐξηκολούθησαν τὰς διατριβάς των κατὰ τῆς ἀτμοπλοΐας καὶ μόλις πρὸ δέκα ἑταν διετείνετο εἰσέτει εἰς τῶν ἐπιστημόνων τούτων ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἀτμοῦ εἶναι ἀδύνατος εἰς τὰς μεγάλας θαλασσοπλοΐας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Η ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας τελούμενη ἀνασκαφὴ τῶν ἔχωθεν τοῦ κοίλου καὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐξακολουθεῖ διδόουσα εἰς φῶς πολλὰ καὶ περιεργά, τὰ δοπιά, ἀν καὶ ἐπὶ τὸ πλειστον εἶναι τῶν Ψωμαῖκων χρόνων, ὅμως ἔχουσι ποικίλας ἀναφορὰς πρὸς τὸν παλαιότερον. Ἑλληνικὸν βίον, καὶ πολλαχῶς τὴν τέχνην καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν μυθολογίαν διαφωτίζουσιν. Ἐκτὸς τῶν ἥδη ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ μηνυμονεύσαντων ἡ ἐκδοθέντων καὶ τῆς μεγάλης Ἀμφικτυονικῆς ἐπιγραφῆς, ὅτις ἐτυπώθη ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τοῦ περιοδικοῦ τούτου, εὑρέθησαν πρὸ ήμερῶν τινῶν καὶ τὰ ἔξης ἀξια λόγου ἀντικείμενα·

πλάξ λιθίνη παχεῖα καὶ εὐμεγέθης, ἔχουσα κατὰ δύω σειρὰς ἀνὰ τρεῖς ἀναγλύπτους προσωπίδας, ὅρθιος σχεδὸν ἔξεχούσας, τέχνης δὲ λίαν καλῆς. Πιθανὸν νὰ εἴχεν ἡ πλάξ καὶ πλείονας κατὰ μῆκος, ἐπειδὴ εἶναι κολοβὴ κατὰ τὸ ἔτερον τῶν ἄκρων της, τὸ πρὸς δεξιὰν τῷ δρῶντι.

μονχὶ προσωπίδες ἄλλαι τέσσαρες πέντε, ἐξ ὧν ἡ μία ἀρίστης διατηρήσεως.

Σειληνῶν κολοσσαίων κορμοὶ δύω, καθ' ὅλου εἰπεῖν τοῦ εἰδούς ἔκεινων τῶν προτέρων δύω, τῶν ἀπεικονισθέντων ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐτησίᾳ ἐκθέσει τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, μόνον δὲν ᔁρουν οὕτοις ὅπισθέν των συμφυτ τετράγωνον στήλην, ἐφ' ἣς νὰ ἐρείδωνται, ἀλλὰ φαίνονται καὶ κατὰ τὰ νῶτα περιφερεῖς. Οὕτω τώρα γίνονται τέσσαρες οἱ μέχρι τοῦδε ἀναφενέντες τοιούτοις κορμοί. Τοπεδάσταζον οὗτοι πάντες πιθανῶς ἐπιστύλιον στοᾶς τινος, καὶ ίσως οἱ μὲν πρότερον εὑρεθέντες δύω ἦσαν τῶν γωνιῶν, οἱ δὲ νῦν ἀνήκοντες τοὺς δικές τους.

Τὸ δὲ ἀξιολογώτατον εύρημα, διπερ καὶ πολλοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις κατοικούντων συγχάζοντες ἐπιτοπίως περιεργάζονται καὶ τινες τῶν δῆθεν κομψοτέρων τεχνογνωστῶν θίγουσι μὲ τὰ εύρωπακέ των ραβδία σχι πολὺ μαλακῶς, εἶγα: βωμὸς μέγας

μαρμάρινος, κυλινδροειδής, μὲν ἀρχιτεκτονικὰ πλούσια κοσμήματα ἄνω τε καὶ κατὰ πλὴν βάσιν, ἔχων δὲ κύκλῳ κατὰ τὸ κύριον σῶμα ἐν συμμετρῷ ἀποστάσει ἀνάγλυπτα Διονυσίακα πρόσωπα τέσσαρα βαθυπάγωνα, δύο εἰδῶν, καὶ βόδακες τέσσαρας ἐναλλάξ, καὶ τὰ λεγόμενα ἔγκαρπα (guirlandes) περικρεμάμενα μετὰ ταινιῶν ἔχουσαν, ὡς μοὶ φαίνεται, καὶ νερά, οἶνας διὰ τῆς γλυφῆς ὑποδεδειγμένα, ἀπαντα ταῦτα τέχνης λίαν εὐφυούς καὶ ἐπιδεικτικῆς, ἀλλ᾽ ὀλίγον ἔηρας, ἢν δὲν σφάλλω. Ἐγειρότερος βωμὸς οὗτος ἄνω που ἐπιγραφὴν γράμματι τῶν Φωμαῖκῶν χρόνων τὴν δεῖ.

**Πιστοκράτης καὶ Ἀπολλόδωρος
Σεκύρου Αύριδαι πομποστολήσαντες
καὶ ἀρχοντες γενόμενοι τοῦ γένους
τοῦ Βακχιαδῶν ἀνέθηκαν.**

Τὸ πομποστολήσαντες ὑποθέτει πομποστόλους. Νέον καὶ τὸ Βακχιαδῶν γένος διὰ τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὸ κάτω μέρος είναι κάπου μέρος ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἐπίτηδες ἀπεξεμένον, διπερ ἵστως ἥτο ποτε ἐνεπίγραφον. Ἀλλὰ καὶ διάποτος, διπερ τὸ τῆς ἄγω ἐπιγραφῆς ἀνέθηκαν καὶ ὀλίγον παρέκει, εἴχε ποτε πιθανῶς ἄλλα γράμματα, διότι είναι ὀλίγον βαθύτερον καὶ σώζει τινὰ ἔχην ἐξιτήλων γραμμῶν. — Οἱ βωμὸς οὗτος ἀνεσκάψῃ ἔξω τῆς σκηνῆς πρὸς νότον. Ἐπειθύμησάν τινες νὰ ἡτο οὗτος ἡ θυμέλη τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ τοῦτο θεῶν ἐν γούναις κεῖται, θεῶν δηλ. τῶν δύο Διονύσων, οἵτινες εἶχόν ποτε ναοὺς πρὸς τῷ θεάτρῳ.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἀρχαίων τῶν ἀναφανέντων ἀναφέρομεν τοὺς ἔξι τοὺς ἐνεπιγράφους λίθους:

εἰς Λυσίμαχος
ακοντα
Σαλαμινίας
θίσιν
ιλ(ω?)ν ἐνίκα
οὐκ ἐγένετο
ἐγίνετο

Οὗτοι οἱ ἐπίτα τείχοι ἀναγινώσκονται ἐπὶ πλάκος ἔμπτειας, κολοβῆς κάτω καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ τῷ δρῶντι, γράμματι γεγραμμένοι τῶν Μακεδονῶν χῶν χρόνων, καὶ φαίνονται ὄντες λείψανον διδασκαλίας θεατρικῆς. Παράβαλε τὰς ἐν Corp. Inscr. Gr. τοιαύτας, τὰς διπέρ 229—231. — Σαλαμινίας δρᾶμα Αἰσχύλου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοί.

τόπον πολιτεύονται οἱ Καίσαροι τοῦ Σεβαστοῦ, γέροντος ἥδη γεγονότος ἀκούσας διδυρομένου τὴν περὶ τὸν οἶκον ἐρημίαν, καὶ ὅτι τῶν μὲν θυγατριδῶν αὐτοῦ ἀπολωλότων, Ποστούμους δὲ, δις ἔτι λοιπός ἐστιν, ἐκ διαβολῆς τινος ἐν φυγῇ ὄντος, ἀναγκάζεται τὸν τῆς γυναικὸς οἶκον ἐπεισάγειν τὴν διαδοχὴν τῆς ἡγεμονίας, καὶ περ οἰκτείρων καὶ βουλευόμενος ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλέσασθαι τὸν θυγατριδοῦν ταῦτα δι Φούλβιος

Ταῦτα ἐπὶ βάθρου ἔμπτειον κολοβοῦ ὄντα, είναι προδήλως λείψανα χορηγικῆς ἐπιγραφῆς, διοτί καὶ ἄλλαι ἐν ταύτῃ τῇ ἀνασκαφῇ εὑρέθησαν καὶ ἐξεδόθησαν πρὸ καιροῦ ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἀθηνῶν ἐφημερίδι, Β' περιόδου, καὶ ἐν τῷ Φιλίστορι.

Η δὲ ἐφεξῆς ἐπιγραφὴ, οὖσα τιμῆτική, ἀναγνώσκεται ἐπὶ βάθρου ἔμπτειον πάντοθεν κολοβοῦ, εὑρεθέντος ἔξω τοῦ κοίλου πρὸς δυσμάς, ἐνθα τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου καθερίζεται καὶ ἀναφαίνεται διηγμέραι ἀξιον λόγου

δ δῆμος Φάθιον
Μάξιμον.

Μήπως δὲ δηλοῦσι τὰ γράμματα τὸν Φάθιον Μάξιμον, τὸν ἑταῖρον τοῦ Αὐγούστου, τὸν παρὰ Τακίτῳ Χρον. 1, 5 μνημονευόμενον; Ἐν C. I. Gr. ἀρ. 370, b είναι ἐκτυπωμένη μία ἐκ τῆς Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως ἐπιγραφὴ λέγουσα· δ δῆμος Παῦλον Φάθιον Μάξιμον ἀρετῆς ἔνεκεν κτλ. Καὶ δὲν είναι ἄτοπον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι καὶ ἐν τῇ ἄνω καὶ τῇ κάτω πόλει ἴδρυθη τιμῆς χάριν διάνηρ οὗτος, δις καὶ ἄλλοι τῶν μεγαλοδυνάμων τοῦ Αὐγούστου ἑταίρων, οἷον δὲν ἐν τοῦ Δίωνος Κασσίου (54, 23) καὶ τοῦ Τακίτου (Χρον. 1, 10) κακῆ φήμη γνωρίζομενος Οὐδήδιος Πωλλίων· ὄντως δὲ τὸ πρῶτον ὄνομα Παῦλος ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων εἰς τὸν διπό τακίτου μνημονευόμενον Μάξιμον, διην καὶ δι Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας κεφ. 11 ἀναφέρει μὲν γραφὴν Φούλβιος διχι Φάθιος, διὰ τὴν αὐτὴν δὲ δι' ἓν καὶ δι Τάκιτος αἰτίαν, οὖσαν λίαν περίεργον, δι' δὲ καὶ δὲν δικνούμεν ενταῦθα νὰ ἀναγράψωμεν τὸ τοῦ Χαιρωνέως κείμενον, ἔχον οὕτως·

«Φούλβιος δὲ δι Καίσαρος ἑταῖρος τοῦ Σεβαστοῦ, γέροντος ἥδη γεγονότος ἀκούσας διδυρομένου τὴν περὶ τὸν οἶκον ἐρημίαν, καὶ ὅτι τῶν μὲν θυγατριδῶν αὐτοῦ ἀπολωλότων, Ποστούμους δὲ, δις ἔτι λοιπός ἐστιν, ἐκ διαβολῆς τινος ἐν φυγῇ ὄντος, ἀναγκάζεται τὸν τῆς γυναικὸς οἶκον ἐπεισάγειν τὴν διαδοχὴν τῆς ἡγεμονίας, καὶ περ οἰκτείρων καὶ βουλευόμενος ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλέσασθαι τὸν θυγατριδοῦν ταῦτα δι Φούλβιος

άκούσας ἔξήνεγκε πρὸς τὴν. ἑαυτοῦ γυναικα, πρὸς δὲ Λιβίαν ἐκείνην· Λιβία δὲ καθῆψατο πικρᾶς Καΐσσαρος, εἰ πάλαι τοῦτα ἐγνωκός, οὐ μεταπέμπεται τὸν θυγατριδοῦν, ἀλλ' εἰς ἔχθρον καὶ πόλεμον αὐτὴν τῷ διαδόχῳ τῆς ἀρχῆς καθίστησιν. Ἐλθόντος οὖν ἔωθεν, ὡς εἰώθει, τοῦ Φουλβίου πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντος χαῖρε Καΐσσαρ· Γύριαινε, εἴπε, Φούλβιε. Κάκενος ἀκούσας ὠχετο εὐθὺς ἀπιών οἴκαδε καὶ τὴν γυναικα μεταπεμψάμενος ἐγνωκεν, ἔφη, Καΐσσαρ, διτι τὸ ἀπόρρητον οὐκ ἐσιώπησα· καὶ διὰ τοῦτο μέλλω ἀναιρεῖν ἐμαυτὸν· ή δὲ γυνή· Δικαίως, εἶπεν· διτι μοι τοσοῦτον συνοικῶν χρόνον, οὐκ ἐγνωκ οὐδὲ ἐφυλάξω τὴν ἀκρασίαν ἀλλ' ἔστον ἐμὲ προτέραγ. Καὶ λαβοῦσα τὸ ξίφος, ἐσυτήν προσανείλε τοῦ ἀνδρός. »

Τὰ δὲ ἔξης δλίγα γράμματα ἀναγινώσκονται ἐπὶ ἑτέρου μεγάλου βάθρου λίθου Πεντεληγίου, λίαν κοιλοθωμένου, ἀνασκαφέντος πρὸς νότον τῆς σκηνῆς.

ΜΑΙ. . . .

ΔΙΣ. . . .

ΔΗΜ. . . .

Ιανουαρίου 1

Ἡ γραφὴ ἐμφαίνει τοὺς Θωμαϊκοὺς χρόνους. Ὁ τόπος δὲ ὅπου είναι οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι φαίνεται βαθύτερον ἐξεσμένος ἢ η λοιπὴ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου.

Προσεχῶς θέλομεν ἐκδώσει τὰς ὅχι δλίγας ἐπιτυμήσιους ἐπιγραφὰς, τὰς αὐτόθι εὑρεθέσας, ἀν δὲν ἐλθωσιν εἰς φῶς ἄλλαις σπουδαιότεραι, ἀπαιτοῦσαι προτίμησιν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 21 Ιανουαρίου 1866.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ. (1)

Δ'. Μεταποίησεν

Ἡ Τραπεζοῦς ὑποτελῆς τῷ σουλτάρῳ σελγιουσιδῶν καὶ τῷ μεγάλῳ μογγόλῳ χάρωρ—Βασιλείᾳ Ἀρδορίκου τοῦ Α'. (Γίδος) καὶ Ἰωάννου τοῦ Α'. (Ἀξοῦχος), 1222—1238.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες οὐδόλως ἐθεώρουν ὡς κληρονομικὸν δίκαιον τὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου διαδοχήν, ἀλλ' ή νέα ἐλληνικὴ αὐτοκρ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 73.

τορία τῆς Τραπεζοῦντος ἀπέστη παραχρῆματῶν περὶ τῶν Καισάρων παλαιῶν τούτων ῥωμαϊκῶν ἰδεῶν καὶ ἔτεινεν εἰς τὸ νὰ κατισχύσῃ τὸ κληρονομικὸν σύστημα. Ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ σύστημα τοῦτο δὲν εἶχεν εἰσέτειν ἐφαρμοσθῆ εἰς τὸν θάνατον Ἀλεξίου τοῦ Α', ἀδ Ἀνδρόνικος δὲ δι Γίδος γαμβρὸς τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ἀποκλείεται τὸς Ἰωάννην, τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ νέδνον, ἀνέβη εἰς τὸν κενὸν καταστάντα θρόνον (α).

Οἱ Ἀνδρόνικος, εἰ καὶ ἔμεινεν ὑποτελῆς τῶν σελγιουσιδῶν, ὠφλήθη τοσοῦτον ἐμπείρως ἀπὸ τὰς περιπλοκὰς, αἵτινες ἡκολούθησαν τὸν θάνατον τοῦ σουλτάνου τοῦ Ἰκονίου, ὡς τε κατώρθωσεν, ἵνα, κατὰ τὸ δευτέρον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνομολογήσῃ συνθήκην ἐπωφελῆ μετὰ τοῦ Ἀλαδίνου, διαδόχου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀζεδίνου. Η συνθήκη αὕτη περιεῖχε τὸν δρόν συνεχούς εἰρήνης μεταξὺ τῶν δύο ἡγεμόνων καὶ ἀπεκριθίαστον σεβασμὸν τῶν δρίων τῆς χώρας ἐκατέρου. Τοιαύτη συνθήκη μεταξὺ τοῦ δεσπόζοντος καὶ τοῦ ὑποτελοῦς ἦτο λίαν εὐνοϊκὴ πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ δευτέρου, ἢ διέτε νὰ μὴ μετακυρηθῇ ἀμέσως δι Ἀλαδίνος. Θέλομεν ἴδειν ὡς ἔξης τὸν τρόπον μεθ' οὗ διειλύθη ἡ συνθήκη αὕτη.

Πλοιόν τι, θαλασσοποροῦν ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν σημαίαν τῆς Τραπεζοῦντος καὶ φέρον μετὰ τοῦ γενικοῦ θησαυροφύλακος τῆς Χερσονός καὶ πλείστων ἀρχόντων τῆς Περατείας μεγάλην ποστῆτα χρημάτων, ὡρισμένων διὰ τὸ γενικὸν ταμεῖον τοῦ κράτους ἐξώκειλεν εἰς τὴν ἔπραν πλησίον τῆς Σινάπης. Πάραμετα Εὔτων διδιοικητῆς Σινάπης, κατέσχε τὸ πλοῖον, ἐγένετο κύριος τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀνδρόνικου, καὶ ἐκράτησε τοὺς ἀρχοντας πρὸς ἀπότισιν λύτρων. Μαθὼν διατοκράτωρ τῆς Τραπεζοῦντος τὴν εἰδῆσιν τῆς πειρατείας ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Εὔτωνα καὶ ἐξώπλισε στόλον μετὰ στρατοῦ, διτις ἀπεβιβάσθη εἰς Καρούσαν καὶ ἐλεηλάτησε τὴν χώραν μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Σινάπης. Συγχρόνως δι στόλος προσέβαλε τὰ πλοῖα τοῦ λιμένος τῆς Σινάπης μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος· Ο δὲ Εὔτων ἀπελπισθεὶς ἀπέδωκε τὸ πλοῖον ἐκεῖνο μετὰ τοῦ θησαυροῦ, καὶ ἀπέλυσε τοὺς αἰχμαλώτους χωρὶς λύτρων, ἐν ᾧ οἱ στρατιῶται

(α) Τινὲς κατέφυγον εἰς ἀπλᾶς εἰκεσίας, ὅπως κρήνωσιν ὃν οὗτος δι αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος δι Α' ἦτο διαδόχος Ἀνδρόνικος δι Γίδος, διτις εἶχε κυβερνήσει τὸν στράτον Θεοδώρου τοῦ Ακεσάρεως.